

Стандарт
23. IV. 87

Явор Гърдев: Личната популярност не ме вълнува

За първата си постановка в София - "Таня-Таня" от Оля Мухина на сцената на Малък градски театър (Зад канала) младият режисьор Явор Гърдев получи наградата на САБ за режисура. От този сезон той е приет в екипа на театрална работилница "Сфумато". Правил е спектакли в Димитровград, Хасково, Сливен и Ловеч.

- Постановката "Таня-Таня" получи признание и от зрители, и от критици. Свидетели сме на засилен интерес към вашата работа.

- Напълно естествено е, когато получиш признание, интересът към теб да се засили. Лично аз не се вълнувам от популярността. Никак не бих се впечатлил, ако няма интерес към моята особа. Мен ме вълнува популярността на това, което правя, т. е. да намеря аудиторията, която адекватно да реагира на моята работа.

- А към каква аудиторията сте се насочили?

- Не мисля, че има аудитория и аудитория - за едната да се прави това, а за другата - друго. Когато правя спектакъл, не си определям точен адресат, защото това предполага създаването на нещо "тясно скроено". Когато създаваш художествена творба, се надяваш, че всеки по някакъв начин би могъл да бъде привлечен от нея. От значение е същинското театрално любопитство - това на културно отнасящия се към театъра зритель. Така че не бива да става дума за предварително уточнение, а само за събуждане на интерес към предлаганото. Не бива да има предварително елиминиране, доброволно вкарване в рамките на договорености. В края

на XX век според мен преобладава "отварящият се" театрален зритель. Не зрителят, който не е определил окончателно какво от този живот му харесва. А зрителят, който очаква да му се случи събитие от друг порядък. И когато види това събитие, той го приема, без да го класифицира.

- Беше ли изненадан от широкия диапазон на публиката на "Таня-Таня"?

- Не крия, че съм изненадан. Не очаквах това мое представление да има повече успех от предишните, но изведнъж се оказа, че то има много публика и явно това са хора, които го приемат, харесват го. Обяснявам си го с това, че то се оказва актуално за умонастроенията на едни уморени от безпътицата и безперспективността, в която живеят хора. Това е постановка за проблемите на тези хора - с убити заложи и принудени да се задоволяват с подобие на това, което биха искали да бъдат. А не с това, което биха могли да бъдат и което би трябвало да развие у себе си. И понеже тук в някаква степен всички сме такива, се оказа, че постановката пасва на хора от различни поколения. Това до голяма степен се дължи и на участието на Мариус Куркински, който привлича своята аудитория към един особен ракурс на собствената си изява.